

تظاهرات دانشجویان رفسنجانی را مجبور به استعفا کرد

تهیه و تنظیم از واحد خبر تکبرگی راه کارگر- پنجشنبه ۵ خرداد ۷۹- ۲۵ مه ۲۰۰۰

یک روز پس از تظاهرات با شکوه نزدیک به ۵ هزار نفر از دانشجویان و مردم در روز چهارشنبه ۴ خرداد در دانشگاه تهران و شعارهای بیشماری که علیه عالیجناب سرخ پوش علی اکبرهاشمی رفسنجانی سردادند، رئیس مجمع تشخیص مصلحت نظام با صدور اطلاعیه‌ای که از خبرگزاری جمهوری اسلامی پخش شد، از نمایندگی مجلس ششم استعفاء داد. این خبر را هم چنین خبرگزاری رویتر به نقل یکی از رهبران حزب کارگزاران سازندگی در تهران، به سراسر جهان مخابره کرد. رفسنجانی در اطلاعیه استعفاء خود از نمایندگی مجلس نوشت: «با کسب اجازه و عذرخواهی از مردم شریف و موکلان عزیز تهرانی، از سمت نمایندگی مجلس شورای اسلامی، اعلام انصراف می‌نمایم».

استعفاء رفسنجانی از سمت نمایندگی مجلس ششم که به زور تقلب شورای نگهبان انجام گرفته بود، نتیجه فشار دانشجویان و مردمی بود که در روز چهارشنبه با فریادهای خود به این تقلب و نقش رفسنجانی اعتراض کرده بودند. این تظاهرات نشان داد که قدرت مستقل مردم، بیش از همه‌ی چانه‌زنی‌های جناح‌های رژیم در بالا در تحولات سیاسی نقش دارد. تظاهرات پرشور مردم و دانشجویان در روز چهارشنبه از ساعت ۲ بعدازظهر با حضور دانشجویان و مردم آغاز شد که مدام بر جمعیت شرکت کننده افزوده می‌شد. تجمع دانشجویان در درون دانشگاه که تعدادشان بیش از هزار نفر برآورد می‌شد و مردم و دانشجویان در بیرون از دانشگاه که تعدادشان به بیش از ۴ هزار نفر می‌رسید، به رغم آن صورت گرفت که «جبهه متحد دانشجویی» که فراخوان این تظاهرات را داده بود، در روز چهارشنبه آن را لغو کرد. «جبهه متحد دانشجویی» که متشکل از «اتحادیه انجمن‌های اسلامی دانشجویی دانشگاه‌ها و مراکز آموزش عالی»، «اتحادیه ملی دانشجویان و فارغ‌التحصیلان»، «اتحادیه دانشجویی دانشگاه آزاد اسلامی»، «سازمان ملی دانشجویان و دانش‌آموخته‌گان ایران»، «سازمان دانشجویان مدافع آزادی»، «سازمان دانشجویان و دانش‌آموخته‌گان روشن فکر مسلمان» و «کانون دانشجویی دفاع از زندانیان سیاسی» است در اطلاعیه فراخوان خود نوشته بود: «اکنون هنگام طنین دو باره فریادهامان فرا رسید. دست در دست یک‌دیگر ۴ خرداد، دانشگاه، سنگر جاودانه آزادی را با نهیب فریادمان، فروزان می‌کنیم». اما علیرغم این فراخوان، رهبران «جبهه متحد دانشجویی» در تظاهرات حضور نیافتند تا به قول خود به مقامات رژیم برای عدم برگزاری این تظاهرات عمل کرده باشند. به گفته‌ی محمدآزادگان عضو شورای مرکزی «جبهه متحد دانشجویی»، این جبهه پس از آن تصمیم به لغو این تظاهرات گرفت که مقامات وزارت کشور و دیگر مقامات دولتی با آن‌ها تماس گرفته و از آن‌ها خواسته بودند برای حفظ آرامش قبل از تشکیل مجلس ششم، از برگزاری این تظاهرات خودداری ورزند و به آن‌ها نیز قول داده بودند که پس از تشکیل مجلس ششم، در اولین فرصت مجوز برگزاری یک متینگ در یک محل عمومی نظیر پارک لاله را به آن‌ها بدهند. محمدآزادگان که در یک مصاحبه رادیویی این مطلب را بیان می‌کرد، توضیح داد که بدنبال نشست‌های متعدد میان تشکل‌های عضو «جبهه متحد دانشجویی» برای شکستن یک سال سکوت، تصمیم به برگزاری این تظاهرات گرفته شده بود. تظاهراتی که قرار بود در دفاع از مطبوعات و آزادی زندانیان سیاسی باشد. او ضمن پوشش از دانشجویان و مردم و ابراز شرمندگی از عدم برگزاری سخن‌رانی‌ها، قول داد که در اولین فرصت متینگ جدیدی را سازمان دهند.

در تظاهرات خودانگیخته دانشجویان و مردم در جلو دانشگاه تهران، تظاهرکنندگان که تا پاسی از شب در دانشگاه و خیابان‌های اطراف حضور داشتند، مدام به شعار دادن می‌پرداختند. نیروهای انتظامی نیز تمامی خیابان‌های اطراف دانشگاه را تحت کنترل خود درآورده بودند تا مانع گسترش تظاهرات به خیابان‌ها شوند. دانشجویان که از نقش هاشمی رفسنجانی بعنوان رئیس «ستاد بحران» و بویژه سخن‌رانی او در چند هفته پیش بشدت خشمگین بودند، علیه او شعار می‌دادند: «رفسنجانی پینوشه! ایران شیلی نمیشه!»؛ «اکبرشاه! اکبرشاه! مرگ بر شاه!»، «اموال رفسنجانی را مصادره می‌کنیم!». در زمانی که این شعارها توسط دانشجویان داده می‌شد، جمعیت بیرون دانشگاه بشدت آن‌ها را تشویق می‌کردند. گسترش شعارهای دو بخش

تظاهرات که هر لحظه اوج می‌گرفت، باعث ترس نیروهای انتظامی شده بود که با کشیدن زنجیر انسانی مانع پیوستن دانشجویان درون دانشگاه و مردم بیرون دانشگاه شده بودند. به دنبال گسترش حضور مردم در جلو دانشگاه و اوج‌گیری شعارهای دانشجویان، حدود ۱۰۰ نفر از سیاهپوشان انصارحزب‌الله که در خیابان جلو دانشگاه جمع شده بودند، با برگزاری مراسم تهییج مذهبی و با فریاد «یا حیدر! یا حیدر!» به دانشجویان و مردم در بیرون دانشگاه حمله‌ور شدند. اما تعداد کثیر دانشجویان و مردم مانع از آن شد که بتوانند صفوف مردم و دانشجویان را به هم بریزند. با این حال آن‌ها با تقسیم شدن در گروه‌های ۷-۸ نفره به شکار دانشجویان می‌پرداختند و هر دانشجویی که به دام‌شان می‌افتاد، به شدت کتک می‌زدند. در این میان، نیروهای لباس شخصی وابسته به نهادهای امنیتی و وابسته به دستگاه رهبری نظیر «نیروهای ویژه پیرو ولایت- نوپو» به دستگیری برخی از دانشجویان و مردم پرداختند که هنوز از تعداد دستگیر شده‌گان خبری در دست نیست. در موقع حملات سیاهپوشان انصارحزب‌الله، دانشجویان و مردم شعار می‌دادند: «توپ تانک بسیجی دیگر اثر ندارد!»، «توپ تانک استبداد دیگر اثر ندارد!» «نصرو من الله و فتح القریب! مرگ به این انصار مردم فریب!»، «انصارهای لعنتی! مزدوران جنتی!» و «یا مرگ یا آزادی!». اما علیرغم این یورش‌های سیاهپوشان انصارحزب‌الله، بدلیل گسترش حضور مردم و دانشجویان، نیروهای انتظامی مجبور شدند درب اصلی دانشگاه را باز کنند که این امر باعث گردید ابتدا گروهی از دانشجویان از دانشگاه خارج شده و به مردم به پیوندند و سپس مردم و دانشجویان که در بیرون از دانشگاه بودند، بصورت راهپیمایی وارد دانشگاه شدند. با ورود صف راهپیمایان به دانشگاه تهران، دانشجویان که مدام شعار داده بودند: «جامعه! جامعه! اتحاد! اتحاد!» به وجد آمدند و با شور و شعف بسیار فریاد می‌زدند: «دانشجو! جامعه! پیوندتان مبارک!» و «دانشجو! جامعه! اتحاد! اتحاد!»، «ملت! دانشجو! پیوندتان مبارک!» «نیروی انتظامی! شریک درد مایی!».

تظاهرکنندگان که از تقلب شورای نگهبان در جریان اعلام نتایج انتخابات تهران و تغییر رده‌های لیست انتخاباتی این شهر به نفع رفسنجانی نیز بشدت خشمگین بودند شعار می‌دادند: «جنتی! جنتی! تو دشمن ملتی!» و «جنتی حیاکن! تقلب را رهاکن!» تظاهرکنندگان هم‌چنین خشم خود را از ارگان‌های تبلیغاتی و باندهای ترور دستگاه ولایت فقیه ابراز داشته و شعار می‌دادند: «علی‌لاریجانی اعدام باید گردد! سیمای آمریکایی خاموش باید گردد!»، «سیمای لاریجانی خاموش باید گردد!»، «کیهان! رسالت! عامل هر جنایت!»، «عالیجناب سرخ‌پوش حیاکن! مملکت رو رها کن!»، «سرکرده جانیان! علی‌فلاحیان!» دانشجویان و مردم در جریان تظاهرات با شکوه خود، اعتراض خود به نقش دستگاه ولایت و نهادهای وابسته به او را نیز نشان داده و فریاد می‌زدند: «یک مملکت یا دولت آن‌هم به رأی ملیت!»

دانشجویان و مردم که مدام بر شور آن‌ها افزوده می‌شد با شعارهای خود به دفاع از آزادی زندانیان سیاسی پرداختند و نام برخی از آن‌ها هم‌چون کدیور و گنجی را بر زبان می‌آوردند و شعار می‌دادند: «زندانی سیاسی آزاد باید گردد!»، «زندانیان سیاسی نابود باید گردد!»

تظاهرکنندگان هم‌چنین به دفاع از آزادی پرداخته و خشم خود از سیاست‌سازش کارانه خاتمی را بیان داشته و شعار می‌دادند: «آزادی اندیشه با هاشمی همیشه!»، «مصدق فروهر راحت ادامه دارد»، «نه سازش نه تسلیم! تا آخر ایستاده‌ایم!»، «آزادی! امنیت! این است شعار ملت!»، «یا مرگ یا آزادی!»، «خاتمی خاتمی آماده‌ایم! آماده!»، «خاتمی! خاتمی! تسلیم! تسلیم!»